

[Aksel Larsen.]

lem hr. Dupont, har her sagt, at regeringen i 1961 bøjede sig for kravet om en udsættelse af lovforslagets stadfæstelse, fordi regeringen gerne ville give tid til forhandling. Vi har haft en ikke ringe tid til forhandling, men sandheden er, som jeg sagde ved anden behandling af lovforslaget, at reelt har der ikke været forhandlet i udvalget eller af udvalget; altså, hvis det var regeringens mening i 1961, at den ville udsætte stadfæstelsen af lovforslaget for at åbne mulighed for forhandling, så har den skiftet mening siden da. Vi har ikke haft denne forhandling. Vi har haft gennemgang af en mængde papirer, vi har haft modtagelse af en mængde deputationer, vi har fået alle mulige henvendelser, intelligente og mærkelige i skøn blanding. Til den sidste kategori vil jeg henregne en henvendelse fra en vælger, der hævdede, at eftersom Island var af vulkansk oprindelse, eftersom Krakatau i sin tid var sprunget i luften, kunne det ikke forsvares at sende håndskrifterne til Reykjavik.

Vi har ikke haft reelle forhandlinger. Der har ikke været arbejdet reelt i udvalget. Jeg har i udvalget foreslået, at et af folketingsudvalget nedsat underudvalg skulle have foretaget sådanne undersøgelser og drøftelser med alle, der havde en legitim interesse i denne sags bedste løsning, herunder danske og islandske videnskabsmænd, universiteterne, repræsentanter for Islands alting og andre. Ved et sådant arbejde ville man kunne rydde misforståelser af vejen, opnå klarhed, hvor lovforslaget er mindre klart — og jeg understreger, at lovforslagets kriterium er så uklart, at der efter lovforslagets vedtagelse kan blive strid om, hvorvidt Island skal have 600 håndskrifter eller 1.800 håndskrifter eller et tal derimellem — og man kunne også ved et sådant arbejde forhindre megen bitterhed, som ikke burde opkomme i kølvandet af den beslutning, folketetingen — og kun folketetingen — kan tage.

Det er min overbevisning, at man ved en sådan fremgangsmåde kunne nå til et for alle parter tilfredsstillende resultat; man kunne måske endda nå til en enig afgørelse og i hvert fald til et mere tilfredsstillende resultat, end man når ved denne fremgangsmåde, som regeringen og et mere eller

mindre uniformeret folketingsflertal har lagt sig fast på. Ja, jeg beder undskylde, at jeg brugte denne betegnelse, men da jeg formoder, det går ved tredje behandling som ved anden behandling, at der af den socialdemokratiske gruppe ikke vil blive markeret noget som helst andet standpunkt end det, der er fremlagt af gruppens ordfører og den højtærede undervisningsminister, så er det den slags udtryk, som man falder for fristelsen til at bruge.

Jeg er imidlertid af den mening, at efter det, der skete ved anden behandling, er det klart, at lovforslaget nu vil blive vedtaget i den skikkelse, det er fremsat i, den skikkelse, hvori det blev vedtaget i 1961, uden nogen tydeliggørelse, og at dette bliver folketingets sidste ord. Jeg er ikke tilfreds med dette, men vil hellere have denne løsning, end jeg vil have ikke nogen løsning eller have løsningen udskudt på meget lang sigt.

Under disse forhold må jeg derfor som tilhænger af håndskriftgaven til Island anbefale, at man stemmer for lovforslaget ved den endelige afstemning her i tinget. Efter den behandling, man har givet mit forslag om et underudvalg og realitetsforhandlinger, kan det vel imidlertid ikke forbavse, at ikke alle medlemmer af min gruppe er enig med mig heri, men de, der ikke mener at kunne følge denne min indstilling, vil jo nok selv redegøre for deres standpunkt.

Det er meddelt, at Den arnamagnæanske Kommissions flertal har besluttet at besvare lovforslagets vedtagelse med et sagsanlæg for gennem en retssag om muligt at få folketingets vedtagelse kendt ugyldig. Rent bortset fra det juridisk uholdbare i at ville bestride folketingets ret til at bestemme over den danske stats ejendom — ja, håndskrifterne tilhører enten det kgl. bibliotek eller Københavns universitet, og såvel biblioteket som universitetet tilhører staten og opretholdes og drives af statsmidler bevilget af folketetingen — så beklager jeg, at man vil søge opretholdt fortsat strid og så yderligere bitterhed, hvor der burde være forsoning og nordisk samfølelse.

Jeg har forstået, at det ærede medlem hr. Poul Møller og andre omgås med tanken om at kræve lovforslaget til folke-